

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 30-05-2002	
Číslo: 4541/02	Vyřizuje:
Přílohy:	

2664/02 - 150

30 v. 2002

Ba

ČESKÁ REPUBLIKA

2 A 14/2001-107

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Plzeň**, statutární město, IČO 075370, na adrese Magistrát města Plzně, právní odbor, nám. Republiky 1, 306 32 Plzeň, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, Joštova 8, 601 56 Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 7. 2001 č. j. 3 R 21/01-Ku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 7. 2001 č. j. 3 R 21/01-Ku **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 500,- Kč, a to do 15-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Olomouci dne 1. 10. 2001 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 3. 2001

3 R 3/01-Ku a rozhodnutí téhož žalovaného ze dne 30. 7. 2001 č. j. 3 R 21/01-Ku včetně prvostupňových rozhodnutí jim předcházejících. Usnesením zdejšího soudu bylo pojednáno o návrhu na zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 3. 2001 č. j. 3 R 3/01-Ku tak, že řízení bylo zastaveno podle § 250d odst. 3 o.s.ř. z důvodu opožděného podání žaloby. Proto se soud věcně zabýval jen rozhodnutím, které bylo včas napadeno žalobou, tedy ze dne 30. 7. 2001 č. j. 3 R 21/01-Ku.

Tímto rozhodnutím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 6. 2001 č. j. S 230-R/00-VP/140/An a podaný rozklad zamítnut, ve věci přezkoumání úkonu zadavatele – města Plzně v souvislosti s uzavřením smlouvy „o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a veřejné kanalizace ze dne 23. 1. 1996 a jejího dodatku ze dne 29. 11. 1999. Prvostupňovým rozhodnutím bylo pojednáno tak, že zadavatel tím, že dne 29. 11. 1999 uzavřel Dodatek č. 3/99 ke smlouvě ze dne 23. 1. 1996 na pronájem veřejného vodovodu a kanalizace se společností Vodárna Plzeň, a. s., aniž by vyhlásil obchodní veřejnou soutěž, závažně porušil ustanovení § 3 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb., a proto se zadavateli za toto závažné porušení zákona ukládá podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb. a zákona č. 142/2001 Sb. (dále jen zákon) pokuta ve výši 100 000,- Kč. Žalovanému byla předložena smlouva ze dne 23. 1. 1996 se dvěma dodatky, uzavřená se společností Vodárna Plzeň, spol. s r. o., na nájem, provozování a údržbu veřejného vodovodu a kanalizace, kupní smlouva o prodeji části podniku Vodovody a kanalizace města Plzně s. p., uzavřená 1. 3. 1994 mezi Fondem národního majetku a Vodovody, kanalizace Plzeň spol. s r. o., dále zápis č. 359 z 98. schůze Rady města Plzně ze dne 30. 6. 1994 a výpis ze zápisu z jednání právní komise Rady ze dne 13. 5. 1997. Město Plzeň předložilo smlouvu uzavřenou dne 1. 7. 1994 Ing. Miroslavem Liškou, ředitelem správy infrastruktury města Plzně, na základě plné moci primátora města Plzně ze dne 30. 6. 1994 a Vodovody, kanalizace Plzeň spol. s r. o. „na nájem vodovodního a kanalizačního zařízení s jejich součástmi a příslušenstvím, které jsou v majetku města Plzně a provozování včetně výroby pitné vody a odvádění a čištění odpadních vod“. Tato smlouva provizorně upravovala vztah mezi městem jako vlastníkem příslušného zařízení

a provozní společností Vodovody a kanalizace s. r. o. a byla uzavřena na základě výše uvedeného zápisu Rady města Plzně od 1. 7. 1994 do podepsání řádných smluv. Dále byla předložena smlouva mezi městem Plzeň jako pronajímatelem a Vodárnou Plzeň spol. s r. o. jako nájemcem, která byla uzavřena dne 23. 1. 1996 na základě úkolu daného Radou města Plzně ze dne 30. 6. 1994, bod 3 zápis č. 359 z 98. schůze a Dodatek č. 3/99 ke smlouvě o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace ze dne 29. 11. 1999, ve kterém je uvedena změna obchodního jména nájemce, ke které došlo transformací na právní formu akciové společnosti, doba trvání smlouvy byla určena do 31. 12. 2017 a nájemné bylo pro rok 2000 stanoveno ve výši 138 000 000,- Kč a pro další roky se zvyšovalo o průměrný index zvýšení spotřebních cen vyhlášených Českým statistickým úřadem. Ve smyslu § 2 písm. a) zákona a s poukazem na výklad provedený rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 5. 2000 č. j. 2 A 1/2000 a posouzení obsahu tohoto názoru vědeckým pracovníkem Ústavu státu a práva ČAV žalovaný uzavřel, že v tomto případě zadavatel - žalobce porušil ustanovení § 3 zákona tím, že na období od skončení doby trvání smlouvy ze dne 23. 1. 1996, tj. od roku 2008 do 31. 12. 2017 uzavřel Dodatek č. 3/99 ze dne 29. 11. 1999 ke shora uvedené smlouvě, když předmětná zakázka nebyla zadávána jako veřejná zakázka ve smyslu zákona, ačkoli tak být měla. Pokuta byla uložena ve výši 100 000,- Kč a odůvodněna skutečností, že žalovaný se porušení zákona dopustil poprvé. Poukázal na stanovisko Ústavu státu a práva ČAV, podle něhož bylo doporučeno, aby při posuzování nájmu před novelou provedenou zákonem č. 28/2000 Sb. bylo respektováno rozhodnutí Vrchního soudu s tím, že nelze tvrdit, že před touto novelou nájem není veřejnou zakázkou ve smyslu § 2 odst. 1 zákona, tj. v případě že zadavatel vystupuje jak v postavení nájemce, tak i v postavení pronajímatele. Druhostupňové rozhodnutí se podrobně zabývá dosavadním průběhem řízení ve věci včetně geneze vydání rozhodnutí žalovaného v předchozím období, tj. prvostupňového rozhodnutí ze dne 18. 12. 2000 č. j. S 230-R/00-VP/An a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jímž toto rozhodnutí bylo zrušeno, totiž ze dne 12. 3. 2001 č. j. 3 R 3/01-Ku. V odůvodnění rozhodnutí je plně podpořeno stanovisko vyjádřené prvostupňovým rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2001.

Žalobce zdůvodnil, proč vznikla potřeba uzavřít nájemní smlouvu k pronájmu vodárenské a kanalizační infrastruktury s tím, že se tak stalo k 1. 7. 1994 a že zákon

o zadávání veřejných zakázek nebyl ještě vydán. Protože tato smlouva byla nedostatečná, došlo posléze k jejímu doplnění, naposledy Dodatkem č. 3 ze dne 29. 11. 1999. Žalobce namítl, že řízení bylo zahájeno již dnem 29. srpna 2000 podle § 18 odst. 2 druhá věta správního řádu, a to právním úkonem žádostí o poskytnutí dokladů. Rozhodnutí o tom, že jde o zvlášť složitý případ a rozhodnutí bude vydáno ve lhůtě 60-ti dnů, bylo vydané dne 1. listopadu 2000, tedy po lhůtě. Za zásadní procesní vadu je považováno i to, že první rozkladové rozhodnutí věc vrátilo správnímu orgánu prvního stupně, když neexistuje žádný orgán prvního stupně a žádný orgán druhého stupně, pouze jediný ústřední orgán státní správy. Nebylo vypořádáno se s námitkou týkající se namítané podjatosti vedoucího pracovníka žalovaného úřadu. Dále bylo namítnuto, že smlouva byla uzavřena 1. července 1994 podle usnesení Rady města ze dne 30. 6. 1994 a pozdější dohoda datovaná dnem 23. 1. 1996 byla jen kumulativní novací trvajících nájemního vztahu podle § 516 občanského zákoníku, takže se vzhledem k § 71 zákona režimu veřejných zakázek nájemní vztah zcela vymyká. Další námitkou bylo upozornění na ustanovení § 1 odst. 2 písm. e) zákona, podle něhož se nevztahuje na plnění závazku veřejné služby, když zásobování obyvatelstva pitnou vodou a odvádění vod odpadních je pro každou obec zcela nepochybným závazkem veřejné služby. Konečně bylo namítno, že, i kdyby byla v roce 1994 vyhlášena soutěž na pronájem městského nemovitého majetku, nešlo by o veřejnou obchodní soutěž, leč o veřejnou soutěž podle zákoníku občanského, neboť nakládání s nemovitostmi obchodní zákoník vyjma prodeje podniku či jeho části neupravuje a všechny smlouvy o nájmu nemovitosti jsou tak uzavírány podle občanského zákoníku, případně též podle zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor. Podle žalobce není dostatečně rozvedeno, které povinnosti podle zákona o zadávání veřejných zakázek měl žalobce porušit a skutková podstata tvrzeného správního deliktu není konkretizována. Nelze-li smlouvu uzavřenou s jedním subjektem měnit smlouvou s jiným subjektem, nelze tento jiný subjekt ani žádným způsobem vyhledávat ani formou veřejné soutěže. Další zásadní námitka se týkala toho, zda veřejná zakázka je představována i pronájmem obecního majetku. Podle žalobce nemůže být veřejnou zakázkou, neboť obec si zde nic nenajímá a nic z veřejných prostředků nehradí, naopak užívání obecního majetku za úplatu umožňuje jiné osobě. Veřejnou zakázkou je tak každá zakázka hrazená z veřejných prostředků. Podrobnosti omezení obce při prodeji a pronájmu vlastního nemovitého majetku jsou zakotveny zejména v zákoně

o obcích. Zásah žalovaného tak považuje za protiústavní zásah do práva obce na samosprávu.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že námitky jsou shodné jako ty, jež byly uplatněny v rozkladu a s nimiž se v napadeném rozhodnutí vypořádal; s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci bylo možné se seznámit nahlédnutím do spisového materiálu. Uvedl, že zadavateli nic nebránilo, aby od roku 2009 uzavřel novou smlouvu s jiným nájemcem, neboť bylo trvání již uzavřené smlouvy prodlouženo, a to od skončení doby trvání smlouvy ze dne 23. 1. 1996 uzavřenou na 12 let, tj. od r. 2008 do 31. 12. 2017.

Jestliže smlouva – Dodatek č. 3/99 byla uzavřena 29. 11. 1999, pak právní režim posuzování veřejné zakázky se bude řídit zákonem č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb.. Co se týče řízení před orgánem dohledu, uplatní se zákon ve znění dalších zákonů účinných ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, tj. dále zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., zákona č. 142/2001 Sb..

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo a dospěl k těmto závěrům:

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí. Podle 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédne jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud se zabýval zákonností napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou (§ 249 odst. 2 o.s.ř.) a ustanovením § 250i odst. 3 o.s.ř.. Důvod pro postup dle posléze citovaného ustanovení zákona však nenaznal.

Prve nastolená otázka, kdy bylo zahájeno řízení ve věci, totiž zda 29. srpna 2000 či až 2. října 2000, nemá z hlediska legality rozhodnutí žalovaného praktický význam, neboť zákon nespojuje s případným porušením lhůty pro rozhodnutí žádnou konkrétní sankci. Ustanovení § 49 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) představuje typickou úpravu pořádkové lhůty a její nedodržení nemá bezprostřední vliv na práva účastníků řízení, nestanoví-li jinak zvláštní předpisy, a ty v daném případě žádnou takovou sankci neuvádí. Proto ani konstatování porušení ustanovení § 49 správního řádu nemá na zákonnost rozhodnutí žalovaného vliv.

V tomto řízení se nelze zabývat obsahem rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 3. 2001, neboť řízení v této věci bylo zastaveno usnesením Vrchního soudu v Olomouci z téhož dne z důvodu opožděného podání žaloby ve smyslu § 250b odst. 1, § 250d odst. 3 o.s.ř..

Námítka, jež se týká zdánlivé neexistence orgánu prvního stupně, resp. druhého stupně, je z hlediska posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného a řízení, které mu předcházelo, zcela marginální. Ustanovení § 61 správního řádu výslovně předpokládá, že ústřední orgán státní správy vydává rozhodnutí v prvním stupni. Lze s odkazem na ustanovení § 61 odst. 3 správního řádu připustit praxí vžitý pojem druhostupňového orgánu značící ve skutečnosti systém rozhodování o rozkladu dle § 61 odst. 2 správního řádu. Z hlediska doktrinárního instančně samozřejmě jde o druhý stupeň v řízení, avšak v tomto spatřovat zásadní procesní otázku jakkoliv nelze.

Ani námitkou podjatosti se nemůže soud v tomto řízení zabývat, neboť rovněž byla předmětem řízení v jiné věci a bylo o ní pravomocně rozhodnuto, aniž by proti onomu rozhodnutí byla podána včas žaloba podle části páté občanského soudního řádu.

Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že se zákon na smluvní vztah mezi žalobcem a nájemcem nevztahuje, protože smlouva byla uzavřena dne 1. 7. 1994, tedy před účinností zákona. Žalovaný zcela správně zohlednil až další smlouvu, a to tzv. Dodatek č. 3/99 ze dne 23. 1. 1996, poněvadž ustanovení § 71 zákona neumožňuje vstoupit do vztahu založeného před nabytím účinnosti zákona. Skutečně však ani právní předpisy, ani smluvní ujednání nebránily žalobci po uplynutí doby, na níž byla smlouva ze dne 1. 7. 1994, resp. ze dne 23. ledna 1996 uzavřena, pro uspořádání vzájemných vztahů

do budoucna řádně a beze zbytku postupovat podle zákona o zadávání veřejných zakázek, tzv. Dodatek č. 3/99 akceptuje změnu obchodního jména nájemce, mění dobu trvání smlouvy a prodlužuje ji a nově stanoví nájemné pro další rok. To vše nepochybně umožňuje učinit závěr, že jde o postup, jehož akceptace ze strany orgánu dohledu by důvodně byla považována za cestu, jak zákon obejít. Takto však přechodné ustanovení, jak je uvedeno v § 71 zákona, rozhodně vykládat nelze, neboť jeho smyslem je pouze zabezpečit právní jistotu pro vztahy vzniklé před účinností zákona, nikoliv však jejich petrifikaci a vytvoření zvláštního režimu vyjímající je z dosahu zákona v podstatě jednou pro vždy (např. při opakované změně byť jediného ustanovení smlouvy týkající se doby, na níž byla smlouva sjednána). Jestliže tedy žalovaný nebyl oprávněn napadnout smlouvu uzavřenou před účinností zákona, a to buď pro překážku uvedenou v § 71 zákona nebo jen proto, že uplynula lhůta podle § 57 odst. 1 zákona, pak mohl zahájit řízení pro uzavírání smlouvy, jejímž cílem bylo mimo jiné prodloužení její platnosti při vědomí, že v opačném případě nastává postup dle zákona o zadávání veřejných zakázek. To se obměnou slov týká i námitky sdělené v souvislosti s výtkou stran nedostatečného odůvodnění protiprávnosti jednání žalobce. Soud má zato, že žalovaný dostatečně srozumitelně sdělil, čím žalobce porušil zákon, a to ve výroku rozhodnutí, jiná je však otázka, zda důvody, pro které má zato, že k porušení zákona došlo, jsou vyčerpávající a správné.

Žalobce se dovolává ustanovení § 1 odst. 2 písm. e) zákona, totiž, že jde o zakázku týkající se plnění závazků veřejné služby. Zákonodárce tutu formulaci užil při novelizaci zákonem č. 28/2000 Sb. s účinností od 1. 6. 2000, tedy poté, kdy tzv. Dodatek č. 3/99 byl uzavřen. Avšak obsahově se tato námitka vztahuje k ustanovení § 1 odst. 2 písm. f) zákona ve znění ke dni 30. 5. 2000 a touto otázkou se žalovaný nezabýval. Bude tak zapotřebí této námitce věnovat patřičnou pozornost. Ustanovení § 3 odst. 1 obsahující pokyn, aby při obchodní veřejné soutěži zadavatel postupoval podle obchodního zákoníku, neznamená automaticky, že zákonu podléhají jen ty vztahy, které lze nalézt v obchodním zákoníku. Takto nepřímou cestou ustanovení týkající se způsobu zadávání veřejných zakázek nelze zúžit předmět úpravy a působnost zákona, jak jsou uvedeny v uvozujících ustanoveních § 1 a 2 zákona.

Soud se neztotožňuje se stanoviskem, že v daném případě nutně nejde o veřejnou zakázku podle zákona, jestliže se týká nájmu. Ustanovení § 2 písm. a) in fine hovoří o tom,

že veřejnou zakázkou je rovněž nájem nebytových prostor. Naplnění smyslu zákona nelze dojít cestou restriktivního výkladu těch ustanovení, která upravují rozsah jeho působnosti, nýbrž cestou, jíž lze zabezpečit prvořadý cíl zákona, totiž vytvoření podmínek pro zabezpečení průhlednosti postupu zadávání s vyloučením diskriminace, protekce a s minimalizací možnosti pletich či korupce (shodně důvodová zpráva Vlády ČR k zákonu). Ze smyslu ustanovení § 2 písm. a) in fine nelze se dobrat závěru, že by nájem nebyl veřejnou zakázkou, lhotejno, zda zadavatel se staví do pozice nájemce nebo pronajímatele. Zákon nikde neuvádí (ve znění zákona č. 148/96 Sb. a zákona č. 93/98 Sb.) jako podmínku, že by muselo jít o výdaj z rozpočtu (veřejného rozpočtu). U nájmu nebytových prostor lze předpokládat příjem i výdaj z rozpočtu. Tomu neodporuje ani ustanovení § 2 písm. g) zákona o nabídkové ceně, kterou uchazeč navrhuje zadavateli za splnění veřejné zakázky, ani ustanovení § 3 odst. 2 zákona o povinnosti vyhlásit veřejnou obchodní soutěž při dosažení stanoveného limitu výše budoucího peněžitého závazku ze smlouvy, konečně ani ustanovení § 67 odst. 3 o stanovení výše peněžitého závazku podle toho, jaká výše závazku vznikne zadavateli za dobu trvání smlouvy. Poptávka, která o využití nabízeného nájmu existuje, představuje dostatečný základ pro legitimní požadavek veřejné kontroly nestrannosti a respektování veřejného prospěchu při celém procesu sjednávání smlouvy. Předmětem zájmu je v konečném důsledku ekonomický zisk z provozované činnosti, a tudíž je třeba, aby byla zajištěna kontrola postupem vedoucím k uzavření smlouvy umožňující provozování předmětné činnosti. Jestliže zákonodárce otázku nájmu nebytových prostor učinil součástí veřejných zakázek, soud považuje tento výklad za nejbližší účelu zákona; tomu konečně nebrání ani ustanovení § 36a odst. 4 zákona č. 367/1990 Sb. o obcích, neboť ten se dotýká vztahu mezi obcí a veřejností a jakkoliv nevylučuje užití později přijatého zákona, jehož smyslem, v době platnosti příslušného ustanovení, bylo nepochybně učinit přístupným pro veřejnou kontrolu co nejširší okruh činnosti těch institucí, na něž zákon dopadá. Cestou komparace těchto dvou právních předpisů však principiálně jít nelze. Avšak citované ustanovení, které se odvolává na odkaz pod čarou (totiž zákon č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, ve znění pozdějších předpisů) vytváří prostor pro další úvahy, totiž nikoliv pochybnosti o tom, zda se věc dotýká takového nájmu, kdy zadavatel je na straně nájemce nebo pronajímatele, nýbrž o předmětu tohoto nájmu, že má jít o nájem pouze nebytových prostor. Je zapotřebí, aby se správní orgán zcela autonomně vypořádal s otázkou, jak vyložit pojem nájmu nebytových prostor. Soud s ohledem na diskusi

vztahující se k rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 5. 2000 č. j. 2 A 1/2000-24 předesílá, že ten se otázkou, co vše lze považovat za nájem nebytových prostor, explicitně nezabýval. Bude tak na žalovaném, aby si tuto otázku posoudil a zjistil, zda předmět smlouvy – Dodatku č. 3/99 lze bez dalšího zahrnout pod obsah pojmu nebytových prostor, jak je vyjádřen v zákoně.

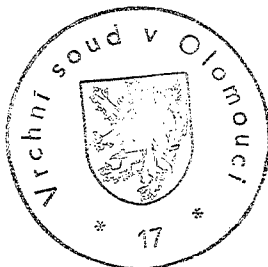
Protože rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, soud postupoval podle § 250j odst. 2 o.s.ř. a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zrušil, když bude zapotřebí, aby se vypořádal s otázkou, zda předmět Dodatku č. 3/99 lze zahrnout pod závazek veřejné služby ve smyslu § 1 odst. 2 písm. f) zákona a zda jej lze podřadit pod pojem nebytových prostor ve smyslu § 2 písm. a) in fine. Protože k doplnění těchto důvodů není třeba provádět dokazování, soud nepovažoval za nezbytné zrušit i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Protože žalobce byl v řízení úspěšný, soud mu proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení (§ 250k odst. 1 o.s.ř.). Přiznaná částka sestává ze zaplacení poloviny soudního poplatku, tj. 500,- Kč, když druhá polovina byla vrácena žalobci v souvislosti se zastavením řízení týkající se jiného rozhodnutí žalovaného spojeného v téže žalobě, která se dotýkala obsahově téže věci. Žalobce nebyl zastoupen advokátem. Jiné náklady doložené ve spise nebyly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** opravný prostředek přípustný (§250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 23. 5. 2002

Za správnost vyhotovení:
P. Hlídková

JUDr. Václav Novotný, v. r.
předseda senátu

